

SOSIALURIN

Oh, Kiev — tú móðir Ukraines

eftir
micky

Flogferðin var ekki so friðarlig, sum ein kundi ynskt sér. Tað stóra ILJUSHIN-18 flogfarið bóltaði nakað illa, og tá vit fingi morgundrekka ráddi tað um at ansa eftir ikki at stoyta kaffið ella mineralvatnið niður — tað var nærum eins og at sigla. Vit vóru farin frá Neptun henda mikumorgunin klokkan fimm, og ætlanin hevði verið at farið frá flogvøllinum í Constanța klokkan sjey, men rættliga nógvur mjørki var, og vit høvdu verið noydd at biða ein hálvan tíma. Tað kendist tó ikki leingi aðrenn AEROFLOT flogfarið rullaði fram fyri húsunum og vit fingi boð um at fara umboð.

Serstaka flogkós

Tað tók umleið hálvan annan tíma at flúgva frá Constanța til Kiev, men tað komst av, at flogleiðin ikki gekk beint millum plássini. Vit flugu fyrst í ein landnýrðing framvið Svartahavið, og fyrst tá vit høvdu flogið yvir Odessa broyttu vit kós og hildu leiðina norðureftir móti Kiev. Vit flugu omanfyri skýggini, men av og á sást tað

Triðja og seinasta greinin, sum hesaferð snýr seg um útferðina til Kiev og sigur eitt sindur frá um viðurskiftini í einum sovjettiskum stórbýi, soleiðis sum hin vesturlendski ferðamaðurin sær tað

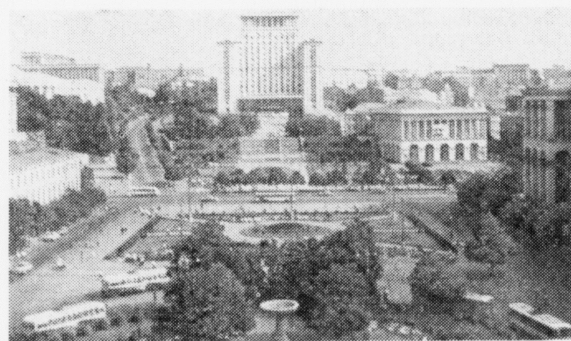
grøna ukrainska landslagið niðrúndir okkum.

Tá klokkan fór at liða væl móti niggju, søu vit Kiev liggja undir okkum. Tað er ein ógvuliga spjaddur býur, sum tykist vera vaksin nógv tey seinastu árin. Nógv var nýbygt, men eitt sindur av eldri húsunum vóru at siggja í miðbýnum, sum lá

má sigast vera ein stórur fyrimunur, tí litið er so keðiligt sum at sita og deingjast í einum buss fleiri tímar fyri at sleppa til flogvøllin.

Einki roks

Sólin skein tá vit lendu, og tað vardi ikki so ræðuliga leingi.

Kalinin-torgið í Kiev við »Moskvaa-hotellið beint aftanfyri.

kring Dniepr-ánna. Vit hildu tó eitt sindur longur norðureftir, tí flogvøllurin liggur einar 30 km norðan fyri býin. Her er Keyptmannahavn ein tann býurin í heiminum, sum hevur flogvøllin sin tættast afturat sær, og tað

læðrenn vit sluppu gjøgnum myndugleikarnar og út í bussarnar, sum biðaðu uttanfyri. Tað gleddi einum rættliga nógv, at vit sluppu so skjótt. Ein hevur so mangan hoyrt um ferðafólk, sum biða fleiri tímar fyri at fáa pappirviðurskiftini í lagi, men her var onki av tí. Okkum nýttust bert handa pass okkara til yvirmannin, sum stóð á trappuni frá flúgvaranum, og so skuldu vit bert skriva eina deklaratión uppá, hvat pening, vit fordu inn.

Søguligur staður

Oh, Kiev — tú móðir Ukraines. Soleiðis skrivur danski høvundurin Frants v. Jessen í bók síni Katja, sum er uml.

Krestshatkið — hovudsøgatan í Kiev.

fimti ára gomul. Og rætt skal hann hava. Tað er ikki ofta, ein sær ein bý ella eitt pláss, sum andar so nógv av søgu, sum Kiev ger — og tað lagna er, at størsti parturin av hesum meir enn tusund ára gamla staðnum er spildur nýggjur. Kiev varð jú nærum fullkomiliga soraður í knas av báðum portum undir øðrum heimsbardaga. Hóast tað, eru fleiri søguligir dyrgripir varðveittir, og summi av teimum var tað fyrsta, sum vit skuldu siggja á rundferð okkara.

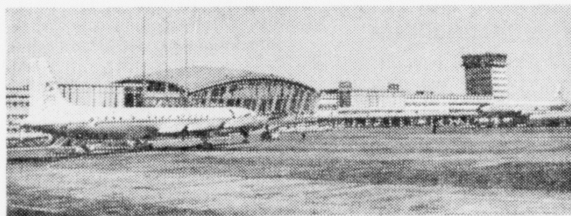
Fórarin hjá okkum æt Valentino, og hann tosaði óføra væl enskt. Tað var stuttligt at hoyrla hann bjóða okkum vælkommin til »the Soviet Socialist

Republic of Ukraina« við amerikanskum accenti, men hann dugdi væl at greiða frá, hóast hann kanska eisini var nakað litaður v ideologiini.

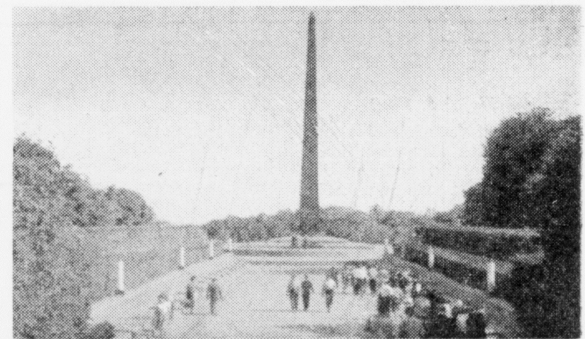
Maturin á »DNIPRO«

Aftaná at vit høvdu sæð gomul søgulig minni — minni sum stavaði bæði frá 11. öld og frá heimsbardaganum, skuldu vit inn á tað størsta ferðamannahotellið at fáa okkum at eta. Tað var hotel Dnipro, sum liggur á miðbýnum, og har vit fingi russisk-europeisk mat. Har var tað forvitnisligt at leggja til merkis, hvussu nógv ið verður gjørt burtur úr mat-

(Framhald á 7. síðu.)

Flogvøllurin í Kiev við einum Iljushin-18 flogfari fremst á myndini.

Viðalundin til minnis um »Tann æviga heiðurina«, nevnliga sigurin yvir Nazi-Týskaland í 1944. Síðan er til minnis um ein »ókendan hermann«.

Fyrr og nú

Munur er á prestum fyrr og nú. Tað gav at bita í Fodervikarbardaganum í Skåne, 2. hvítusunnudag 1134. Niels dana-kongur stríddist móti Eriki Emune, men tapti. Mannfallið var ræðuligt, teirra millum ið fullu, vóru 5 bispar, nevnliga Ulvkel úr Aarhus, Ketil úr Vesturvík, Petur úr Roskilde, Thure úr Ribe og Aðalbjørn úr Slesvik. Umframt hesar 5 biskopar fullu 60 prestar.

Men hvussu er í dag statt, jú skulu vit trúgva bløðnaum, ganga teir og rekast á porno-

messum. Nú kann onkur siga, ein messa og onnur, ja, ja væl kann tað verða; men kortini halda vit at munur er á.

Um munin fyrr og nú, stør-kapitalistum viðvikjandi, skulu vit ikki taka støðu til, bert visa á, at fyrri 80 árum síðani, segði ein amerikamaður A. B. Stuckney kallaður, á einum fundi saman við 17 jarnbreytarstjórnarum:

»Eg havi, sum menniskja, mína allarstørstu virðing fyri tykkum, men sum stjóri fyri jarnbreytarfelogini, vildi eg ikki latið mitt gamla lammaur úr eygsjón tykkara millum.«

Spegilin er ikki sum hann var fyrr, segði konan, hon hevði verið burtur í 20 ár.

Nei, alt er ikki, sum tað var fyrr, men kortini er eingin

VIKAN

munur, søgan endurtekur seg, bert persónarnir eru nýggir.

Tak nú Pólland, landið leið ræðuligt undir nazistavalðinum, serliga vóru gýðingar fyrri skotum; hlussu er í dag gott 20 ár aftaná. Jú kommunistastjórinn

hevur tikið arvin upp, gýðingar í øllum landinum verða jagstraðir. Tað eitur so vakurt, frá almennari síðu, at hetta er lið á bardaganum móti zionistisku samansvørgingini. Hvi so lata fyrrv. nazist útgeva Der Stürmer, líkandi blað.

Nei fyrr, segði maðurin, hann lá á sofuni og át bananir, tá var øðrvísi, tá vórðu bornini ikki kelaði fyrri, nei ein skálf og ein spikbita at jagla í, tað var alt, og hann sum ikki vildi hava, ja hann fekk einki, ein brest í reyvina og so í song; men nú.....

Snoppríkkur.